

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 94,1-3v., 634, 715, 759,1-4v.

Čtení: L 9, 57 – 62

Text: L 14, 15 – 24 *Když to uslyšel jeden z hostů, řekl mu: "Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím." Ježíš mu řekl: "Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: 'Pojďte, vše už je připraveno.' A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: 'Koupil jsem pole a musím se jít na ně podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.' Druhý řekl: 'Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!' Další řekl: 'Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.' Služebník se vrátil a oznámil to svému pánu. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníkovi: 'Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.' A služebník řekl: 'Pane, stalo se, jak jsi rozkázal a ještě je místo.' Pán řekl služebníkovi: 'Vyjdi za lidmi na cesty a ke ohradám a přinut' je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.'"*

Ježíšovo podobenství nastoluje docela trapnou situaci. Přestože pozvání hosté věděli dopředu, že jsou pozváni, tak v rozhodný okamžik, kdy se mají dostavit na hostinu, se začínají různě ošívát a vykrucovat. Jako by je to najednou zaskočilo. Dokud se něco jenom slibuje, tak člověk snadno kývne skoro na všechno. Ale jakmile přijde na samotný skutek, který jsme slíbili učinit, pak se někteří začínají vymlouvat. Že nemají čas, že mají moc práce, že se musí věnovat rodině. Jak je to možné, že je služebník uvedl do rozpaků tím, co bylo přece domluveno? Nevěřili snad, že se ta hostina opravdu uskuteční? Nevím, kdo se v tu chvíli cítil víc trapně, zda ti pozvání nebo ten zvoucí služebník.

Nebudu teď rozebírat jednotlivé výmluvy. Ty mohou být skutečně jakékoliv. Mají snad společné jen to, že jim musíme přiznat jisté oprávnění. Ty důvody k omluvě se zdají být vcelku rozumné. Ve srovnání s hostinou, rautem nebo jakýmsi sousedským piknikem, se zdá, že ti pozvání mají v tu chvíli skutečně důležitější povinnosti. Jakoby hostitel neměl nic lepšího na práci než pořádat oslavy. On skutečně nezve k práci, nenajímá jako hospodář v jiném podobenství dělníky na vinici, nezve k žádným pracovním povinnostem. Zve na hostinu. A toto pozvání ovšem staví pozvané před otázkou: Čemu v tu chvíli dají přednost? Je důležitější práce nebo oslava? Je potřebnější investovat do drahých prostředků k obživě nebo se mám raději nechat hostit někým, kdo mě bude sponzorovat? Jít na hostinu je jistě velmi lákavá nabídka. A blaze tomu, kdo ji přijme. Však také Ježíš vypráví toto podobenství jako reakci na něčí poznámku, že je blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím. A Ježíš říká – ano, Boží království je něco lákavého, dobrého a blaze každému, kdo se tam dostane. Ale nás napadne: Nemá to být až na druhém místě? Až po práci? Až si splníme všechny povinnosti?

A tady se Ježíš s našimi běžnými představami rozchází. My lidé se řídíme pravidlem: Napřed povinnosti a potom zábava. Napřed práce a až potom odpočinek. Bez práce nejsou koláče. Odpočinek si musíme zasloužit. My si prostě nemůžeme dovolit jít oslavovat, když je před námi tolik povinností a úkolů. Ano, nabídka je to lákavá. Ale to přece nejde jen tak všeho nechat a jít se bavit na hostinu. My ještě nejsme připraveni všeho nechat. Ještě toho máme tolik co stihnout! Naše pracovní povinnosti, starost o obživu nám ani neumožňují svobodně se rozhodnout, že všeho necháme a půjdeme. Říkáme si: To snad mohou jen ti, kteří se o zajištění živobytí nemusejí starat, kteří mají všeho dostatek, kteří nemusejí těžce pracovat, kteří mají peněz dost, aby mohli zahálet. Takový luxus chodit po oslavách si mohou dovolit jen nějací rentiéri. Ale my, chudí, se máme od rána do večera co ohánět, abychom si nějaké to živobytíčko obstarali. A až potom můžeme slavit.

Ale tady nás Ježíšovo podobenství usvědčuje z jednoho velkého omylu. Ježíš názorně ukazuje, že v praxi je to spíše naopak. Ti, kteří neměli problém sebrat se a jít i bez předchozí domluvy na hostinu byli právě ti chudí, zmrzačení, slepí a chromí. Ty nic nedrželo, nic je nezdržovalo. Zatímco ti, kteří pozvání odmítli, byli bohatí. Byl to právě jejich majetek, který je připravil o svobodné rozhodování a volnost. Proto jinde Ježíš říká: Snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království.

Přesto, co jsem právě řekl – rozdíl mezi těmi, kdo pozvání přijali a těmi, kteří ho odmítli, nemusí být dán nutně množstvím jejich majetku. Spíše spočívá v jejich celkovém přístupu k životu. Chudí, zmrzačení a chromí jsou lidé, kteří jsou odkázáni na cizí pomoc. Oni vědí, že jsou na cizí pomoci závislí. Že sami pro sebe mnoho udělat nemohou. Bohatý člověk si naproti tomu myslí, že je soběstačný. Že si vystačí sám. Je bohatý a už nikoho nepotřebuje. Takový může být jedinec, společnost nebo třeba i křesťanský sbor. Jeden takový známe z knihy Zjevení. Sbor v Laodikeji. Je to sbor, který si říká: „Jsem bohatý, mám všechno a nic už nepotřebuji!“ To není myšleno jen ve vztahu k majetku. Takový postoj se promítá i do duchovního života. Jsou křesťané, kteří si zakládají na své dlouholeté, od malička budované víře a vytrvalosti. Chce to jen prý

hodně se snažit a nepolevit. Zbožnost prý vyžaduje námahu, dřinu, je to něco, do čeho jsem hodně investoval a teď se v tom vzhlížím. Členové tako duchovně bohatého sboru jsou hrdí na svou dlouhou tradici, na svou soběstačnost a kochají se pohledem na to, k čemu se rozmohli. Mají pocit, že i duchovní život je životem plným povinností, otrocké služby, často si stěžují, jak toho mají moc a co ještě musí zvládnout.

Naproti tomu člověk duchovně chudý se nemá moc čím vykázat. Žije ze dne na den jen z Boží milosti. Ví, že jen tehdy bude moci přežít, když se nad ním někdo smiluje. Sám na sobě zakusil, že spasení je z pouhé milosti. A Ježíš říká: Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské.

Bratři a sestry, podobenství o hostině nás samozřejmě nevybízí k zahálce. Pouze ukazuje, jak je pro některé z nás těžké přijmout spasení z pouhé milosti. My chceme podávat výkony. Máme pocit, že před námi jsou stále nějaké úkoly, povinnosti, plány a termíny. A říkáme si: Až splním toto nebo až dodělám tamto, pak se teprve budu moci uvolnit, získám pokoj a budu se konečně radovat. Pak budu spokojený a bude mi blaze. Pak si budu po zásluze užívat své spasení, něco jako zasloužený důchod. Ale teď ne. To bude až jednou v nebi.

Jenže, milí přátelé, to Boží pozvání k radosti a k hodování přichází právě teď. Možná docela nevhod. Zrovna teď, kdy mám tolik práce a úkolů a povinností. Kdy ještě musím stihnout to a ono, a ještě se pomodlit, jít do kostela, a až to všechno splním, pak teprve budu volný pro odpočinek a budu se konečně radovat. Ale Ježíš říká: Ne. Teď je ta chvíle, kdy se máš radovat! Teď je ta chvíle, kdy máš dát přednost svobodě a volnosti. Teď, i když jsi zrovna v kostele, když se modlíš, nebo když jsi v práci, nebo když nestíháš termíny v zaměstnání, teď když musíš honem dovést děti do školky, teď když je potřeba zavařovat, prostě ať děláš cokoli – teď je ta chvíle, kdy se máš radovat a prožívat každou minutu svého života jako velikou hostinu, kde všechno, každá vteřina života je veliký dar a milost. Písmo praví: Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce! Neříkejte, Pane, budu tě následovat, ale napřed mi dovol... splnit všechny své povinnosti. Vždycky budeme mít před sebou něco, o čem se domníváme, že to musíme napřed splnit, abychom byli svobodní. Ne! Vstup na hostinu se neodkládá. Platí buď teď nebo nikdy.

My to tak nějak víme a občas si dokonce dokážeme říci: Ano, jediné, co člověk opravdu musí, je umřít. Ale Ježíš říká: Ani to nemusíš! A ani ten křesťanský a zbožný život nemusíš brát jako jednu z nepříjemných povinností, které je potřeba si odbyt. Neboť Písmo říká: Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Převrátili bychom smysl podobenství o hostině, kdybychom ho chápali jako jedno z dalších moralistických napomínání, abychom nezanedbávali bohoslužby, účastnili se více církevních akcí a života sboru. Ne. Tak to Ježíš nemyslí. To podobenství je lákavou nabídkou, pozváním k tomu, abychom si svůj život s Bohem užili. Abychom svůj život, ať už jsme kdekoli – v práci, v rodině, ve sboru nebo na poli či mezi voly – abychom to vše více prožívali jako hostinu, jako dar a milost. Aby se nám tyto věci nestaly pouhou povinností či dokonce břemenem a překážkou k prožívání radosti s Pánem Bohem. Jestliže přijmeme ono „teď je čas příhodný“, pak budeme svobodnější i ve vztahu ke všemu, co nám je na tomto světě uloženo konat, protože na prvním místě nám půjde o to, abychom hlavně nepřišli o tu Boží radost. Aby se nám z našeho pachtění nevytratila. Abychom nepracovali jenom pro peníze nebo pro obživu nebo pro pocit zadostiučinění ze splněných povinností. Abychom nežili ve stresu a strachu o zítřek. Abychom nežili jenom pro své děti či rodinu. Ale abychom žili sobě i Pánu Bohu k radosti, a tak se stali svobodnými lidmi. To úžasně osvobozuje, když vím, že se vším, co mám, nesloužím na tomto světě ničemu a nikomu jinému, jediné Pánu Bohu svému. To mě osvobozuje tak, že si dokonce mohu dovolit mít pověst, jakou měl sám Pán Ježíš, kterému přezdívali „milovník hodů“. Ano, život je naplněný povinnostmi a prací. V potu tváře dobýváme svůj chléb. Život je těžký. Ale s Ježíšem nemusí být unárikáný, ufnukaný či uspěchaný. A blaze tomu, kdo takto jí svůj chléb života, a přitom vchází v radost Pána svého. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, děkujeme ti za pozvání, abychom se účastnili té veliké hostiny, kterou pro nás pořádá tvůj nebeský Otec. Prosíme, dej nám poznat, jak jsme bez tebe chudí, bédní a nužní a že nám nezbyvá, než se nechat tebou hostit.*

Přímluvná modlitba: *Prosíme, Pane Ježíši Kriste, abys přišel tam, kde se nedostává radosti. Kéž umíme druhé potěšit, povzbudit, rozveselit i rozesmát. Prosíme tě za všechny nemocné a ztrápené, za ty, kteří jsou v úsní, v depresi, za ty, kteří se dostali do úzkých. Kéž jim umíme projevít porozumění. Prosíme za ty, kteří jsou frustrováni z nenaplňených snů a životních potřeb. Prosíme za moudrost v rozhodování voličů před volbami do evropského parlamentu. Už nás, že my, kteří v tebe věříme a kteří reprezentujeme tvůj lid na tomto místě, spoluneseme zodpovědnost za svět, ve kterém žijeme. Prosíme tě za pokoj a mír mezi námi i v celém světě. Prosíme za mír pro Ukrajinu, za pokoj v Izraeli, za uklidnění zbylých vášní a emocí tam, kde brozí konflikty a násilí. Pane, tvé království je královstvím pokoje. Kéž zveme k pokoji ty, kdo nám brozí svou zlobou. Kéž zastáváme ty, kteří trpí násilím a musí snášet lidskou nenávist. Prosíme za prosazení Boží vůle mezi lidmi a příchod Božího království. Amen.*